

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ (Λουκ. 17, 12-19)

+ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στην Αγία Ειρήνη Πρεβέζης, στις 16/1/2005)

1. Η ρίζα τής αποστασίας

Άκουσαμε σήμερα στό Εύαγγέλιο, ὅτι ἐνώ ὁ Χριστός ἦταν στή Γαλιλαία καί περνοῦσε ἔξω ἀπό τήν Καπερναούμ, ἐκεῖ, σέ κάποιο σημεῖο, ἔτρεξαν νά Τόν βροῦν δέκα λεπροί. Δέκα ἄντρες πού ἔπασχαν ἀπό μιά φοβερή ἀρρώστια, ἐπώδυνη, πού διαλύει τόν ἄνθρωπο σωματικά, τόν ἀπομονώνει κοινωνικά καί τόν φέρνει σέ μιά κατάσταση ὀδυνηρότατη.

Καί αὐτοί στάθηκαν «πόρρωθεν», στάθηκαν μακριά ἀπό τόν Χριστό.

Οἱ λεπροί, στήν Παλαιά Διαθήκη, εἶναι εἰκόνα τῶν ἀνθρώπων πού εἶναι ἀπομακρυσμένοι ἀπό τόν Θεό. Ἔχουν τήν μεγαλύτερη ἀνάγκη, ἀλλά στέκουν μακριά. Ὅσο πῖο πολύ ἀνάγκη ἔχουν τόν Θεό καί τούς δούλους Του, τούς παπάδες καί τό ὄργανο τής σωτηρίας καί τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ κόσμου, τήν ἐκκλησία, τόσο πῖο πολύ μακριά στέκουν.

Εἶναι βέβαια μιά τραγωδία νά τό σκέφτεται κανεῖς, ἀλλά εἶναι ἡ θλιβερή πραγματικότητα. Καί ὅσο πῖο μακριά στέκουν, τόσο πῖο πολύ ἔντονα, δυνατά, κραυγαλέα τό φωνάζουν ὅτι τό κακό μέσα τους, στήν καρδιά τους, εἶναι χειρότερο ἀπό ἐκεῖνο πού εἶναι στά μέλη τοῦ σώματός τους, στά μυαλά τους καί σέ ὅτιδήποτε ἄλλο. Ὅσο πῖο βαθύ εἶναι τό κακό μέσα σέ ἕνα ἄνθρωπο, τόσο πῖο μακριά στέκει ἀπό τήν ἐκκλησία καί ἀπό τούς ἱερεῖς, ἐκτελεστές τής διαθήκης καί τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου.

2. Τό «εὐχαριστῶ» βγαίνει ἀπό καρδιά μέ περιεχόμενο

Ἔτσι λοιπόν πῆγαν καί αὐτοί οἱ δέκα λεπροί, καταλαβαίνοντας τήν κατάστασή τους, ὅτι κάτι δέν πάει καλά. Ἦ μάλλον ἐπειδή ἡ κακή τους κατάσταση ἦταν στό σῶμα τους καί τήν ἔβλεπαν καί τήν ψηλαφοῦσαν καί τήν αἰσθανόντουσαν στό πετσί τους, καταλάβαιναν ὅτι ἔχουν ἀνάγκη θεραπείας. Καί πῆγαν πρός

τόν Χριστό καί Τοῦ φώναζαν: «Ἰησοῦ, Υἱέ Δαυίδ, ἐλέησον ἡμᾶς». Λυπήσου μας, ἐλέησέ μας.

Τούς ἀπάντησε ὁ Χριστός ὅπως ἐπιβαλλόταν: «Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτούς τοῖς ἱερεῦσι». Γιά νά γίνετε καλά, πηγαίnete ἐκεῖ πού εἶναι τό ὄργανο τῆς σωτηρίας. Ἐκεῖ πού εἶναι οἱ ἀρμόδιοι νά σᾶς βοηθήσουν νά βρεῖτε τόν δρόμο τῆς σωτηρίας. «Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτούς τοῖς ἱερεῦσι». Καί οἱ ἄνθρωποι ξεκίνησαν νά πάνε στό Ναό τοῦ Σολομῶντος, γιά νά δείξουν τόν ἑαυτό τους στούς ἱερεῖς.

«Καί ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτούς ἐθεραπεύθησαν», σωματικά. Ἔγιναν ὑγιεῖς.

Ἀλλά ὅσο ἀδελφοί μου, ἕνας ἄνθρωπος εἶναι σωματικά ἢ ψυχολογικά ἄρρωστος καί ἔχει πόνους, στενοχώριες, λύπες, τόσο πιά πολύ τήν βλέπει τήν κατάστασή του, τήν ψηλαφᾷ. Τήν αἰσθάνεται τήν ἀρρώστια γιατί τόν πονάει καί ζητάει κάτι. Ὅταν ὅμως γλυτώσει ἀπό αὐτές τίς δύσκολες καταστάσεις πού τόν βασανίζουν καί πού εἶναι τῆς ψηλαφητῆς φύσης, εἴτε δηλαδή τοῦ σώματος, εἴτε τῶν συναισθημάτων, τότε φαίνεται, πόσο κούφιος εἶναι ἀπό μέσα.

«Καί ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτούς ἐθεραπεύτησαν» Τότε ἕνας ἀπό αὐτούς, γύρισε πίσω καί ἔψαχνε νά βρεῖ τόν Χριστό καί Τόν βρῆκε, γιά νά τοῦ πεῖ ἕνα «εὐχαριστῶ» Σέ Σένα τό χρωστάω πού ἔγινε καλά! Ἐσύ μοῦ τό ἔκανες!

Τί εἶναι ὁ Χριστός;

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἰδρυτής τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού κατέβηκε στόν κόσμο. Καί τόν ἔκανε ὁ Πατέρας Του Ἀρχιερέα, γιά νά θεραπεύσει τίς ἀσθένειές μας. Καί ἀπό τήν ἱεροσύνη Του, μεταδίδει τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας καί σέ μᾶς κάτι. Καί μᾶς δίνει ἐξουσία νά κάνουμε ἐκεῖνα πού χρειάζονται γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Γύρισε, λοιπόν, αὐτός ὁ λεπρός, πῆγε στόν μεγάλο ἱερέα, στήν πηγὴ τοῦ κάθε καλοῦ, τῆς κάθε εὐλογίας, στήν πηγὴ τῆς σωτηρίας, στόν Σωτήρα μας Χριστό, καί τοῦ εἶπε: «Εὐχαριστῶ!» «Εὐχαριστῶ!» «Εὐχαριστῶ!»

Ρώτησε ὁ Χριστός: «οὐχί καί οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν;» Δέν γίνετε καλά καί οἱ δέκα; «Οἱ δέ ἐννέα ποῦ;» Γιατί ἀπουσιάζουν, ποῦ εἶναι; Γιατί δέν γύρισαν πίσω; «Οὐχ εὐρέθησαν» δέν βρῆκαν τόν δρόμο; Νά ρθοῦνε νά ποῦνε καί αὐτοὶ ἕνα «εὐχαριστῶ»;

Λέγει ἕνας μεγάλος Ψυχολόγος καί ἐρευνητής τοῦ ἔσω κόσμου τοῦ ἀνθρώπου. Τό «εὐχαριστῶ!» εἶναι ἔκφραση ἀγάπης. Ἄν δέν τόν ἀγαπᾶς, ἂν δέν τόν ἀγαπήσεις ἐκεῖνον πού σοῦ ἔκανε τό καλό, δέν τοῦ λές «εὐχαριστῶ».

Όσο πιο πολύ «εὐχαριστῶ» λέει ἕνας ἄνθρωπος, τόσο πιο πολύ ἀγάπησε ἐκεῖνον, πού τοῦ ἔκανε τό καλό.

Χωρίς ἀγάπη ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι; Λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἐάν κάνω ἐκεῖνο τό μεγάλο πνευματικό κατόρθωμα, καί ἐκεῖνο, καί τό ἄλλο -καί «μετράει» χίλια δύο καλά- ἂν δέν ἔχω ἀγάπη, γέγονα χαλκός ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» Τότε, σέ ὅλα ὅσα κάνω καί λέω, εἶμαι ἕνας παλιοτενεκές. Τίποτε περισσότερο. Ἕνας παλιοτενεκές ἄδειος πού μόνο βροντάει.

3. Τά «μέσα» νά εἶναι πιο ὁμορφα

Ἡ ὁμορφιά λοιπόν τοῦ ἀνθρώπου, δέν εἶναι στά ἔξω.

Ἡ ὁμορφιά τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ ὑγεία τοῦ σώματος, ἡ εὐρωστία!

Θυμάστε ἕνα μεγάλο πολιτικό, στίς Ἰνδίες, τόν Γκάντι; Κάποια φορά, εἶχε πάει ἕνας λεβέντης, ὁμορφόπαιδο καί κουβέντιαζε μαζί του. Ἀλλά τόν ἔβλεπε ὁ Γκάντι ὅτι εἶχε μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό του, γιά τά σωματικά του χαρίσματα, τό ὁμορφο πρόσωπό του, τά δυνατά μπράτσα του, τό ὠραῖο του χαμόγελο. Τοῦ λέγει, λοιπόν: «Πολύ ὠραῖο εἶσαι παιδί μου, πολύ ὠραῖο παιδί εἶσαι»

Ἀγαλλίασε ἡ καρδιά τοῦ νεαροῦ, ὅταν τό ἄκουσε, ὅπως συνήθως συμβαίνει στά παιδιά τῆς ἡλικίας του, ὅταν ἀκοῦνε ἐπαίνους καί μάλιστα ἀπό τόσο σπουδαῖα πρόσωπα.

Ἀλλά ὅταν τόν εἶδε ὁ Γκάντι ὅτι τό δέχτηκε, τοῦ πρόσθεσε μέ ἔμφαση: «Ξέρεις ὅμως παιδί μου, τά «μέσα» πρέπει νά εἶναι πιο ὁμορφα ἀπό τά «ἔξω». Ἄνθρωπος ἀληθινός εἶναι ἐκεῖνος, πού τά «μέσα» τά ἔχει πιο ὁμορφα ἀπό τά ἔξω».

Μήπως ὑπάρχει κανένας πού δέν τοῦ ἀρέσει αὐτή ἡ κουβέντα; Ὅλοι τό πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀληθινή ὁμορφιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐκείνη πού εἶναι «μέσα», στήν ψυχή.

4. Ὁ Χριστός πηγὴ ἀληθινῆς ὁμορφιάς

Όταν ο άνθρωπος, λέει ο Χριστός, έχει από «μέσα» όμορφιά, από τόν όμορφο έσωτερικό του κόσμο βγαίνουν χίλια καλά. Καί όταν μέσα του είναι βρώμα, από τήν καρδιά του, από τόν έσω κόσμο, βγαίνουν χίλιες δυό δυσωδίες.

Γι' αυτό ο Κύριος μάς συμβουλεύει: «Φροντίζετε νά κάνετε, όσο μπορείτε πιο καθαρή τήν καρδιά σας, νά είναι κατοικία του Πατέρα σας του Έπουράνιου, κατοικία του Χριστού, κατοικία του Άγίου Πνεύματος».

Νά εύωδιάζει, νά μοσχοβολάει ο άνθρωπος, όχι από άρώματα, αλλά από τήν χάρη του Άγίου Πνεύματος, από τήν όμορφιά του έσωτερικού του κόσμου.

Γι' αυτό υπάρχει ή Έκκλησία Του στον κόσμο. Γι' αυτό ήρθε ο Χριστός «στήν γή νά περπατήσει, για νά μάς καλοκαρδίσει». Τί ώραία πού τά λένε τά κάλαντα! Λές καί είναι ύμνος των Άγγέλων! Βγήκε στήν γή νά περπατήσει για νά μάς καλοκαρδίσει. Νά μάς διδάξει, νά μάς βοηθήσει νά κάνουμε καλή καρδιά, άφοσιωμένη στό καλό, γεμάτη μέ τό καλό, μέ όρεξη για τό καλό.

Όμως, άδελφοί μου, αυτά τά πράγματα τά μαθαίνει ο άνθρωπος μόνο κοντά στον Χριστό. Εκεί μαθαίνουμε τήν άγάπη, τήν θυσία, τήν καλοσύνη, τήν ύπομονή, τήν συμπόνια!

Όσο πιο πολύ φεύγει ο άνθρωπος από τόν Χριστό, τό μόνο πού μαθαίνει, τό μόνο πού ψάχνει νά βρει, είναι θύματα. Θύματα για νά τά σφάξει, καί νά τά θυσιάσει για τίς σαρκικές του όρέξεις, για τήν πλεονεξία του, για τίς άπόψεις του, για χίλια δυό, τά όποια γέμισαν τόν κόσμο βρώμα!

Νά εύχόμαστε καί νά παρακαλοϋμε τόν Χριστό, νά μάς φωτίζει νά βρίσκουμε τόν δρόμο, νά ψάχνουμε για τόν δρόμο Του, νά είμαστε, συνεχώς, όλο καί περισσότερο κοντά Του, στό φώς, στήν άλήθεια, στήν εύωδία του Άγίου Πνεύματος. ΑΜΗΝ!